

τόσα ημερονύκτια, ὥς νὰ ἦτο βεντάλια τὸ Εὐαγγέλιον) βαδίζουσι πρὸς τὴν ἀψίδα. Δεξιᾷ του βαδίζει ἱερεὺς κρατῶν χρυσοκέντητον σημαίαν, ἀριστερᾷ δὲ φουστανελοφόρος κρατῶν τὴν σημαίαν τῶν συντεχνιῶν, αἵτινες συμβαδίζουσιν. (Ἐδῶ πλέον τὰ χάνει κανεὶς, διότι δὲν καταλαμβάνει, τίνες οἱ βαδίζοντες καὶ τίνες οἱ συμβαδίζοντες). Προπορεύεται αὐτῶν ὁ κληρὸς ἅπας, (τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι ὁ Θεομακοῦ καὶ ὁ Ἰλαρίων δὲν εἶναι κληρὸς, ἴσως εἶναι λαῖνοι, ἔλαχον δηλαδὴ νὰ συμβαδίζουν ἐκεῖ) καὶ τὰ παιδιά τῶν σχολείων λευχειμονοῦντα ὁμοιοφύρως (ἔχουν ἐφόρου ἐνδὸς χρώματος λευκά), καὶ ἀπορρίψαντα τὸ φέσιον (ὃ ἐστὶ ἦσαν ξεμάλλιαρα ὑπὸ καύσωνα 30 βαθμῶν, διότι δὲν μᾶς λέγει μετὰ τὴν ἀπορρίψιν τοῦ φεσίου, τί σύστημα καλύμματος ἐδέχθησαν).

Ἡ μεταπολίτευσις μᾶς εἶχε δωρήσει τὴν Ἐθνοσωτήριον 40ην Ὀκτωβρίου· οἱ παπᾶδες τῶν καταληφθέντων μερῶν, εὐκοιλιώτεροι εἰς τὰ ἐπίθετα, μᾶς κοπανίζουν εἰς τὰ τηλεγραφήματά των τὴν Κοσμοχαρμόσυνον ἡμέραν τῆς εἰσελάσεως τοῦ στρατοῦ, ποῦ θὰ εἴπῃ ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐχάρησαν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Σονδοῦχειων νήσων μὲ τὸν βασιλέα των Καλακάουαν, ὅστις καὶ θὰ ἐχόρευσε κομφότερον τὸ κανκάρ του μὲ τὰς βιενναῖας παρθένους.

Ἡ ἀκαθαροῖα τῆς πόλεως κατὰ τὴν νέαν τῆς νόσου ἐπίτασιν τόσον πολὺ ἐπετάθη, ὥστε καταντῶμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ ἱατροσυνέδριον συνέστησεν εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον.

Ἰδοὺ πῶς τελειώνει ἄρθρον τι ἐν τῷ Τηλεγράφῳ περὶ ἀγαθῆς διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Θεμιστοκλῆς.

«Καὶ ἐμοὶ μέντοι γε οὕτως ἔδοξεν εἰκαστικῶς περὶ Τρι-

μερίου γράψας· τοῖς ἀρμοδιωτέροις δ' ἀπόκειται ἡ ἀκριβεστέρα ἔρευνα.»

Παραλαβὼν οὖν ἐπ' ὤμων τουτὶ τὸ Τριμέριον, ἄπελθε εἰς Κέρκυραν, ἀγαθὲ Θεμιστόκλεις, τοῖς ἀρμοδιωτέροις δὲ τοῦ Σωφρονιστηρίου ἀπόκειται ἡ ἀκριβεστέρα σου ἔρευνα.

Συνιστῶμεν εἰς τὴν φιλομαθῇ νιολαίαν τὴν περὶ γερμανικῶν μαθημάτων ἀγγελίαν τοῦ Θ. Εὐγενιάδου, ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ μεθοδικωτέρων διδασκάλων τῆς Γερμανικῆς. Ὁ κ. Εὐγενιάδης ἀριθμεῖ ἤδη πλειάδα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν του, ὁμιλούντων τὴν καὶ ἐν Γερμανίᾳ τόσον δυσκόλως ἐκμανθανομένην γλῶσσαν· διότι διδάσκει μετὰ πόθου καὶ μετ' αἰσθήματος, καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν μαθητὴν εἰς τὰς καλλονὰς αὐτῆς. Διὰ τοῦτο μετὰ πεποιθήσεως τὸν συνιστῶμεν εἰς πάντα θέλοντα νὰ γίνῃ κάτοχος ὀργάνου τῆς σοφίας καὶ ποιήσεως, οἷον εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Καντίου.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἔλαβεν ἐσχάτως ἐμπορικὴν θέσιν. Μίαν μετὰ μεσημβρίαν παρουσιάζεται καθιδρῶς εἰς τὸν κύριόν του καὶ

- Μοῦ ἐδώκατε, λέγει, νὰ πάγω μίαν ἐπιστολήν.
- Ποῦ εἶναι ἡ ἀπάντησις;
- Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε καὶ τὴν διεύθυνσιν.
- Καὶ δὲν τὴν ἐβλεπετε ἐπὶ τοῦ φακέλλου;
- Ἄ, Κύριε, τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν. . . .

θύραν τοῦ κοιτῶνος του ἦν ἐκλείσεν ἐπιμελῶς, καὶ ἐστάθη ὀλίγα λεπτά πρὸ τῆς κλίνης.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ἐκείνου τῆς φοβερᾶς πολυτελείας καὶ λαμπρότητος ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ἡμιθανὴς καὶ ὀλόγυμνος ἡ Ἀγγλίς ἔχουσα τὸν κόμην λευμένην, τὰς ὑπὸ τὴν μασχάλην τριχώσεις χρυσιζούσας, τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σῶμα μὲ τοὺς ὡς παραφυάδας μαστοὺς ἀναπαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς, τοὺς γλουτοὺς λαμπυρίζοντας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων, τὸ στῆθος πρασινοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀντανεκλάσεων τῆς ὀροφῆς, τοὺς πόδας πορφυροὺς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν παραπετασμάτων, τὴν ἀναδιδομένην λεπτὴν ὀσμὴν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς. Πρὸ τοῦ θεάματος καὶ τῆς ὀσμῆς τκύτης τὸ στῆθος τῆς Α. Μ. ἐξογκοῦτο, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο ταχύτερα, αἱ ἀναπάλσεις τοῦ λάρυγγος καταφανέστεραι, τὸ αἷμα τέλος αὐτοῦ ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἤρξατο ταχέως ἐκδύμενος ἢ μᾶλλον καταξελίζων τὰ ἐνδύματα εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κινήσεων αὐτοῦ. Τότε ἐγένετο πολὺπλοκον σύμπλεγμα ἀνθρωπίνων σωμάτων τῆς Ἀγγλίδος οὐδαμῶς ἀντισταθείσης ἅτε λιποθύμου. Τὰ δὲ φῶτα ἐξηκολούθουν ἀπλῶς φωτίζοντα διότι ἡ Α. Μ. ἐπεζήτη τὸ φῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπως οὐδὲν ἐκ τῶν

ἀποκρύφων καλλονῶν τῆς Ἀγγλίδος ἀποκρυβῇ τῶν ἀπλήστων καὶ λάγνων βλεμμάτων του.

.

Ἦτο 3 μ. μ. τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἐνῶ ἡ Α. Μ. ἀπεσύρετο τῶν ἀγκαλῶν τῆς Ἀγγλίδος. Μόλις δ' εἶχε παρέλθει τέταρτον ὥρας ἀφ' ἧς ὁ ἀναξ ἀπεχώρησε τοῦ ἰδιαιτέρου του κοιτῶνος καὶ οἱ τῆς Μάρθας ἀπαγωγεῖς ἐξώρμησαν εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμικτὶ προσβλέποντες τὸ θῦμα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπροσώπου τοῦ Προφήτου.

— Ξεύρεις, Χασάν, τὴν λυποῦμαι . . . τόσον ὥραϊα . . . ἀλλὰ διατί ὁ κύριος τόσον ταχέως τὴν ἐβαρύνθη; δὲν τὴν κρατοῦσε σ' τὸ χαρέμι . . .

— Τί κουτὸς καὶ μένε ποῦ εἶσαι, θαρρεῖς ὅτι εὐρισκόμεθα σ' τὰ χρόνια ἐκεῖνα . . . δὲν βλέπεις ποῦ οἱ προδόται καὶ σ' αὐτὸ τὸ παλάτι ὑπάρχουνε. Ἐπειτα αὐτὴ εἶνε Ἰγγλέζα, μπορεῖ τὸ πρᾶμμα νὰ μαθευτῇ καὶ ὅλο τὸ γκισουρλούκι ὕστερα νάχουμε σ' τὸ κεφάλι μας . . .

— Μ' αὐτὴ ἀφοῦ τώρα μπατλτισε . . . δὲ θὰ δυσκολευθοῦμε πολὺ.

— Ἀμφότεροι περιέσφιγξαν τὸν λαιμὸν τῆς Ἀγγλίδος

Ὁ κ. Στεφανίδης κατήρχετο προχθές εἰς Πειραιᾶ.

Ἐν τῷ βαγονίῳ ἦτο αὐτὸς μόνος καὶ μία Κυρία.

Ἐξάγει τὴν καπνοθήκην του, κάμνει πελώριον σιγάρον, το καπνίζει ἕως ὅτου ἤρχισαν νὰ καίωνται τὰ δάκτυλα, καὶ ἐνῶ σχεδὸν εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ, ἐρωτᾷ μετὰ χάριτος :

— Μήπως σὰς ἠνώχλησα, κυρία μου ;

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κυνηγῶν τῆς Βάρης, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διεκρίνετο καὶ εἰς Ἐπίκουρος Ιατρός, περίφημος ἐπὶ τακτικῇ εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Κλάδου ἀποστολῇ ὅλων τῶν ἀτυχῶν πελατῶν του.

Ἐν Βάρῃ δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ οὔτε μυῖαν. Ὅλο κί' ἀπετύγγανεν.

Εἰς φίλος του τὸν ἐρωτᾷ ;

— Τί, κανένα δὲν σκότωσες ἀκόμα ; Φαίνεται ὅτι μόνον ὅταν σκοπεύετε ἀποτυγχάνετε ;

Ὁ γελοῖος Γ** κατῴρθωσε νὰ διευθύνῃ μίαν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν Ἀθηνῶν κόρας, ἥτις τὸν ἀηδιάζει φρικτᾶ.

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν :

«Ὁ ψυχὴ τῆς ψυχῆς καὶ θησαυρὲ τῆς ζωῆς μου ! Ἀπαξ μόνον νὰ σὲ ἀπολαύσω καὶ ἄς μὴν ὑπάρξω πλέον ἐν τῇ ζωῇ...»

Ἡ πονηρὰ κόρη μειδιῶσα ἐψιθύρισεν εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν :

— Ἄν ἤμην βεβαία περὶ τούτου...

Ὁ Π. συναντᾷ ἐν τινι τῶν νήσων ὅπου ἐξέδραμεν ἀηδὴς ἡ Ἀθηνῶν γνῶριμον.

— Τί ὠραία, τοῦ ἔλεγεν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφρῶν τῆς λίμης του, νὰ βλέπῃ κανεὶς μέρη τὰ ὅποια δὲν εἶδε !

— Ἄλλ' ὅχι καὶ τόσον ὠραία, ἐπιφέρει ὁ Ξ. ὅσω νὰ μὴ βλέπῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶδε.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ψυχρὰ, ἔλεγε παραπονούμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του ὁ κ. Φ.

— Καὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖς καὶ μένε, γιὰ τὸ καλὸ σου τὸ κάμνω, ὕστερα ἀπὸ τόση ζέστη...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ἀπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ Ζαχαροπλαστεῖον Ἀκριδοπούλου.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΛΕΞΙΝΟΣΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΝΟΣΗΡΑΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λευκοὶ καὶ Μέλανες

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ὀλίγας σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν ποδῶν καὶ βραγχνώδους ρογχαλητοῦ ἀπαισίου, ἡ Μάρθα ἦτο νεκρά.

IV

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἅμαξα καλῶς κλεισμένη ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδιζ διασχίζουσα τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἅμαξα αὕτη πάντοτε τρέχουσα διῆλθε τὸ Βεσικτὰς, Τοπχανέ, Γαλατᾶ, καὶ ὅτε ἔφθασε παρὰ τὴν γέφυραν ἐπέδειξεν ὁ ἄμαξηλάτης χαρτίον τι εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀμέσως βαθέως ὑποκλινάμενοι καὶ ἀσπασάμενοι τὸ χαρτίον ἀφῆκαν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἥτις καὶ πάλιν ἤρξατο τρέχουσα.

Εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ Σαραΐ-βουρνού μέρος, προφυλαττομένης τῆς ἐρημίας ὑπὸ ἡρειπωμένων τειχῶν ἐρειπωθείσης αὐτοκρατορίας, ἐστάθη ἡ ἅμαξα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήγαγον ὄγκον ἐντὸς σάκκου ἀσφαλῶς ἐρραμένου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσέδεσαν βαρύτατον λίθον, μεθ' οὗ ἀκολούθως ἐρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ἠκούσθη ἐν πλάφ, καὶ τὸν ριφθέντα ὄγκον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκάλυψαν τὰ κύματα τῆς Προποντίδος, ὁ Χασάν, διότι αὐτὸς ἦτο, ἤναψε τὸ σιγάρον του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ πέτρας ὑποτονθορύζων :

— Βὰχ τὴν Ἰγγλέζα !

Ὁ τῆς πρωτευούσης θόρυβος ὁλονέν κατέπαυε, ἡ σκοτία διεδέχθη τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ φῶτα ἠνάπτοντο, ἐνῶ ὁ καπνὸς τοῦ διασχίζοντος τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος ἴζεδιν, ἔφθανε τὸν ἐπὶ πέτρας καθήμενον Χασάν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Σαραΐ-Βουρνού...

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

Ε. Κ. Κ.